

פרק 117

משהו להגן עליו: מינרווה מקגונגל

הבוקר שלמחרת הגיע, וכל התלמידים התקבצו בשקט סביב ארבעת שולחנות הבתים, הארי-ג'יימס-פוט-אוונאס-ורס היה ביניהם. הוא התמוטט מתשישות אמש ולמחרת בבוקר התעורר במרפאה, עדיין מטושטש, עם אבן החכמים מתחת לגרבו השמאלית.

השולחן הראשי נראה כאילו מגפה עברה בו.

כיסאו של דמבלדור נעלם מהשולחן הראשי, ללא תחליף, משאיר את מרכז השולחן הראשי ריק. סוורוס סנייפ ישב על כיסא צף, המקבילה הקסומה של כיסא הגלגלים.

פרופסור ספראוט הייתה חסרה. לפי מה שנאמר להארי אתמול בלילה, מבאר-הכרה מטעם בית המשפט יבחן אותה כדי לראות אם נשארה כפיה במוחה, אבל ככל הנראה לא יוגשו שום אישומים. הארי הדגיש בפני פרופסור מקגונגל וההילאים, ככל יכולתו, שפרופסור ספראוט היא ככל הנראה רק קורבן. הילד-שנשאר-בחיים הכריז כי לא ראה כל ראיות על אשמתה המכוונת של ספראוט במוחו של וולדמורט.

פרופסור פליטיק היה חסר, ככל הנראה עדיין נשאר לצידה של הרמיוני.

פרופסור סיניסטרה הייתה חסרה והארי לא ידע למה או איפה היא.

חוסר התחושה שהקיפה את מוחו של הארי הייתה כמו שמיכת כותנה דקה, מגנה אם כי לא נוחה. היו סצנות במוחו של גלימות שחורות נופלות ודם נשפך, מופיעות לרגע לפני שנדחפות לאחור. הוא יעבד את זה מאוחר יותר, לא עכשיו. בזמן אחר יהיה עדיף, להארי העתידי יהיה יתרון יחסי בהתמודדות.

במקום כלשהו בתוך הארי היה הפחד שזה לא יכאב, שלא יהיה מחיר לשלם. אבל גם פחד זה יכול לחכות לעתיד.

ארוחת הבוקר לא הופיעה על השולחנות. התלמידים שישבו סביב להארי המתינו בדממה מבוהלת. כניסת ויציאת ינשופים נאסרה החל ממוקדם בליל אמש.

הדלתות של האולם הגדול נפתחו שוב, ומהן נכנסה סגנית המנהל מינרווה מקגונגל. היא לבשה גלימה שחורה ורשמית, ראשה היה חשוף, חסר את מצנפת המכשפות הרגילה שלה. שיערה האפור-חום-בלונדיני היה אסוף בצמה מפותלת, כמו בהכנה לכובע שיונח עליו לאחר מכן; אבל בינתיים הארי ראה את ראשה החשוף בפעם הראשונה.

מינרווה מקגונגל התקרבה אל העמוד שעמד לפני שולחן המורים.

כל העיניים היו עליה.

"אני חוששת שיש לי חדשות רבות," אמרה מינרווה. קולה היה עצוב, עם מבטא סקוטי. "ורובן נוראות. תחילה. הסיבה שאני זו שמדברת אליכם ולא המנהל של הוגוורטס, אלבוס" קולה עצר,

”פרסיבל וולפריק בריאן דמבלדור, אבד. אתם-יודעים-מי כלא אותו מחוץ לזמן, ואנחנו לא יודעים אם הוא אי פעם יוכל לחזור אלינו. אנחנו, אנחנו איבדנו, את מי שאולי היה, המנהל הדגול ביותר שלהוגוורטס היה אי פעם.”

תחושה אימה עלתה בין השולחנות, לא נשמעו שום התנשפויות או גניחות פתאומיות, רק הרעש של הרבה נשימות שנעתקו; מרבית גריפינדור, וחלק מהפלפאף ומרייבנקלו. החדשות הרעות כבר נודעו, אבל עכשיו הם נאמרו על ידי הסמכות.

“שנית. אתם-יודעים-מי חזר לרגע קט, אבל מת שוב. כל שנותר ממנו הם ידיו הלופתות את צווארה של העלמה גריינג’ר. אין עוד איום מצידו, או לפחות אנו חושבים כך.” מינרווה מקגונגל לקחה נשימה נוספת. “שלישית. פרופסור קווירל מת עם שרביטו בידו, בעומדו מול אתם-יודעים-מי. הוא נמצא לא רחוק ממקום מותו החוזר של אתם-יודעים-מי, קורבן של קללת ההריגה של אתם-יודעים-מי.” תחושת האימה עלתה בשנית, הפעם מכל ארבעת השולחנות.

מינורוה לקחה נשימה נוספת. "אתמול בלילה אנחנו איבדנו את מי שאולי היה המורה להגנה הכי טוב בתולדות הוגוורטס. שיטותיו הלימודיות לבדם... מורה ההתגוננות שלנו נודע בשמות רבים, אבל שמו האמיתי היה דייויד מונרו. מאחר והוא היה הנצר האחרון לבית מונרו האצילי והעתיק ביותר, הלווייתו – הלווייתו השניה, וזו האמיתית – תתקיים לפני האולם העתיק ביותר של הווינגמוט, בעוד יומיים. כמו כן, עדיין יתקיים טקס הלוויה לפרופסור להגנה של הוגוורטס, לפרופסור קווירל שלנו, בשירה. אדם זה מת כמורה בהוגוורטס, בצורה האצילית ביותר שמורה בהוגוורטס מת אי פעם."

הארי הקשיב בשקט, מנגב את הדמעות שעלו שוב בעיניו. זה אפילו לא היה נכון, שלא לומר לא צפוי; אך עדיין כאב לשמוע זאת. ממקום מושבו לצד, אנתוני גולדשטיין הניח יד מנחמת על ידו של הארי, והארי השאיר זאת כך.

”רביעית. פיסה אחת של חדשות לא צפויות ומשמחות ביותר. הרמיוני גריינג’ר בחיים ובקו הבריאות, הן בגוף והן בנפש. העלמה גריינג’ר מאושפזת בקדוש מנגו כדי לראות אם ישנם אילו תופעות לוואי עקב מה שזה לא יהיה שקרה לה, אבל נראה כי היא במצב מצויין באופן מפתיע בהתייחס למצבה הקודם.”

דברים אלו היו גורמים לקריאות שמחה נלהבות מרייבינקלו וגריפינדור, אם הם היו כחלק מכל חבילת חדשות אחרת, או במקרה והם היו יותר לא צפויות. כך שלמעשה, הארי ראה רק כמה חיזוכים, וגם הם היו קצרים/רגעיים. אולי הם קפצו משמחה מוקדם יותר, אך ברגע זה הייתה רק דממה. הארי הבין זאת. גם הוא לא הריע בשמחה, לא כעת.

”ולבסוף –” מינרווה מקגונגל היססה, ואז הרימה את קולה. ”אני חוששת שיש לי את החדשות הנוראות ביותר האפשריות לכמה מתלמידינו. זה נראה שאתם-יודעים-מי זימן אליו את מי שהיו חסידיו; והרבה מהם צייתו, אם מנאמנות מוטעית להחריד או מחשש לחיי משפחותיהם אם יסרבו. נראה כי נדרשה הקרבה להחייאת אתם-יודעים-מי; או אולי אתם-יודעים-מי האשים את חסידיו הקודמים במפלתו. שלושים ושבע גופות נמצאו, יותר חסידים מחוץ לאזקבן מאשר חשבנו שישנם. אני חוששת –” מינרווה היססה שוב. ”אני חוששת שבין הנפטרים ישנם הורים של תלמידים רבים

לא לא לא לא לא לא לא לא

כמו על ידי מגנט נורא, עיניו של הארי נמשכו אל האימה המוחלטת שעל פניו של דראקו מלאפוי, אפילו בזמן שעטיפת הכותנה המנחמת אשר עטפה את מחשבותיו של הארי נקרעה כמו נייר טישו דק.

כיצד הצליח לא לחשוב, כיצד הצליח לא להבין –

אי שם ברקע, מישהו כבר החל לצרוח, אך עדיין החדר נראה שקט מאוד.

"שילה, פלורה והסטיה קארו. איבדו את שני הוריהם אתמול בלילה. התלמידים שאבדו את אבותיהם כוללים את רוברט ג'סון. איתן ג'סון. שרה ג'סון. מייקל מקנייר. ריילי ורנדי רוקווד. לילי לו. סשה שפרוך, דניאל גיבסון. ג'ייסון גרוס. אלסי אמברוז –"

אולי לוציוס הבין, אולי היה חכם מספיק לא לבוא, אולי הוא הבין שוולדמורט הוא זה שתקף את דרקו –

"– תיאודור נוט. וינסנט קראב. גרגורי גויל. דראקו מאלפוי. זה מסכם את הרשימה."

תלמיד אחד בשולחן גריפינדור פצח בקריאת שמחה אחת, ומייד נסטר בידי מכשפה מגריפינדור שישבה ליד חזק מספיק בשביל שמוגל היה מאבד שן.

"שלושים נקודות מגריפינדור וריתוק לחודש הראשון בשנה הבאה," אמרה פרופסור מקגונגל, בקול קשה מספיק כדי לשבור אבן.

"שקרים!" אמר בצווחה סלית'רין גבוה, אשר קם ממקומו ליד השולחן. "שקרים! שקרים! אדון האופל יחזור, והוא, והוא ילמד את כולכם את המשמעות של –"

"מר ג'סון," אמר קולו של סוורוס סנייפ. זה נאמר בהיסוס, לא נשמע כלל כמו המורה לשיקויים, זה לא היה חזק אך בכל זאת התלמיד מסלית'רין השתתק. "רוברט, אדון האופל הרג את אביו."

רוברט ג'סון צעק בפחד אימים ואז הסתובב וברח מהאולם, ודראקו מאלפוי התקפל סביב עצמו כמו נופל עליו בית והשמיע קולות שאף אחד לא שמע, כי בדיוק שאר התלמידים החלו לפטפט/למלמל / החל לעלות רחש משאר התלמידים.

הארי התרומם 15 סנטימטר ממושביו ואז עצר.

מה אתה תגיד לדראקו אין שום דבר שאתה יכול להגיד לדראקו אתה לא יכול ללכת עכשיו ולהעמיד פנים שאתה חבר שלו.

אתה רוצה לעשות את זה נכון אתה רוצה לעשות את זה טוב יותר אבל אין שום דרך בה אתה יכול לעשות את זה לנכון אין שום דרך שאתה יכול לעשות את זה נכון, את מה שעשית לו ומה שעשית לוינסנט ולגרגורי מה שעשית לתיאודור.

העולם התערפל מסביב להארי, הוא בקושי ראה את פדמה פאטיל עומדת והולכת אל שולחן סלית'רין ואל דראקו, או את שיימוס בדרכו אל תיאודור.

ובגלל שהארי קרא את אוסף המדע בדיוני והפנטזיה של אביו, בגלל שהוא כבר קרא את הסצנה הזו הרבה פעמים כאשר זה קרה לגיבורים אחרים, הייתה תמונה במוחו של הארי של עין הזעם מודי, של האיש המצולק בשם אלאסטור. ועין הזעם אמר, בדיוק באותו הקול שהוא השתמש בו כדי לדבר עם אלבוס דמבלדור בזיכרונו, שאוכלי המוות כיוונו את שרביטיהם אל הארי, שהם כבר

בחרו לקחת את האות האפל, שהם היו אשמים בחטאים שמעבר לחשבוננו, ואולי מעבר לדמיונו של הארי, שהם ויתרו על ההגנה מצד החובה המוסרית להגן על אנשים טובים והציבו עצמם כמטרה במקרה ויש סיבה טובה להקריב אותם. שזה היה הכרחי כדי להציל את הוריו החפים מפשע של הארי מעינויים ואזקבאן, שזה היה נדרש להגנה על העולם מפני וולדמורט. ששופטים והילאים רגילים נאלצים לעשות דברים הרבה יותר מפוקפקים מוסרית מאשר להרוג אוכלי מוות נפשעים שמכוונים עליהם שרביטים, בתהליך שיפוט צדק רגיל שהיה הרבה פחות מובהק אך עדיין חיוני לחברה. אם לא היה זה נכון לעשות את מה שהארי עשה, (אם זה לא היה נכון הרבה יותר לא מובהקים מוסרית), אז החברה כפי שבני האדם הכירו אותה לא הייתה יכולה להתקיים. אף אדם בעל הגיון פשוט לא היה מאשים את הארי על כך, נוויל לא היה מאשים אותו, פרופסור מקגונגל לא הייתה מאשימה אותו, דמבלדור לא היה מאשים אותו, אפילו הרמיוני תאמר לו שזה היה הדבר הנכון לעשות ברגע שתדע.

וכל זאת היה נכון.

בדיוק כפי שהיה נכון שחלק מהמוח של הארי חישוב כי מחיקת האליטה הפוליטית של הדוגלים בטהור הדם תעשה את זה קל יותר ונוח יותר לבנות מחדש את בריטניה הקסומה לאחר מכן.

זה לא היווה שיקול מכריע, אך זה עדיין שוקלל במכלול החישובים שהתבצעו באותם הרגעים של מחשבה מהירה, בדיקה האם ההשלכות לטווח ארוך היו קטסטרופליות, והתוצאות דורגו ביחסית בסדר. הבדיקה הזו שכחה כי לאוכלי המוות היו ילדים אשר למדו בהוגוורטס וש אחד מהם היה למעשה אביו של דראקו. זה לא היה משנה. זה כלל לא היה משנה. אך זו הייתה האמת על החישוב שמוחו של הארי ביצע, בהינתן שניות בודדות לחשוב.

לפחות הארי יוכל, אם הקרובים של אוכלי המוות היו באיזו בעיה כלכלית לעשות משהו שיעזור להם. לעשות שינוי צורה לזהב ולהשתמש באבן החכמים כדי להפוך את זה לקבוע – אלא אם יצירת יותר מדי זהב תגרום לבעיות גדולות בכלכלת הקוסמים או תגרום להתנגדות מצד הגובלינים שלא מבינים בכלכלת שוק מוניטרי – למרות שזה לא היה כאילו להארי לא היו שירותים שימושיים למכור –

בעת, עטיפת כותנה נוספת נקרעה גם היא ממחשבותיו של הארי.

”זה נראה סביר”, אמרה מינרווה, קולה לא חזק אך חתך את כל הקולות האחרים, ”שכמה מהתלמידים הופרדו גם בלילה האחרון מאלו שהיו האפוסטרופוסים שלהם. אם אתם צריכים הגנה של הוגוורטס בסופו של דבר, תדעו שאני אקח על עצמי את האחריות שבמעמדי ברצינות גמורה. היחס אליכם יהיה רציני. הכספות של המשפחות שלכם ינוהלו בצורה טובה ובאמינות. ככל שאני אוכל, אני אטפל בכל אחד מכן כאילו אתם ילדיי – ואני אגן עליכם כמו שהייתי מגנה על ילדיי, לא יותר, ולא פחות. אני מקווה שזה ברור **לכל אחד בהוגוורטס**.”

התלמידים הנהנו במהירות.

”מצויין”, אמרה מינרווה. קולה שקע בחזרה. ”אז יש עוד דבר אחד אשר חייב להיעשות.”

עם צער, ואווירה חגיגית, פרופסור סיניסטרס יצאה מכניסה צדדית. היא לבשה גלימה לבנה במקום הגלימה החומה הרגילה שלה, ובמקום מצנפת המכשפות הרגילה שלה, היא חבשה כובע מרובע עם הרבה גדילים שצבעם דהה כמעט לאפור.

בידיה, נשאה פרופסור סיניסטרה את מצנפת המיון.

באווירה של מישהו שערך טקס שלא השתנה במשך מאות שנים, אורורה סיניסטרה כרעה, על ברך אחת, לפני מינרווה מקגונגל, והציגה לה את מצנפת המיון בשתי ידיה.

מינרווה מקגונגל לקחה את מצנפת המיון מידיה של פרופסור סיניסטרה, והניחה אותו על ראשה.

הייתה שתיקה ארוכה.

"מנהלת!"

"כיוון שאלבוס דמבלדור לא מת," אמרה מינרווה, קולה כה נמוך עד שהתלמידים התאמצו לשמוע את דבריה, "אלא רק נלקח מאיתנו, אני מקבלת את התפקיד הזה בתור המנהלת בפועל רק עד לחזרת דמבלדור."

קריאה נוקבת פילחה את האולם הגדול, ופוקס היה שם, מעל לכל ארבעת השולחנות, דואה בעיגול באיטיות. הוא חלף על פני כל אחד מן השולחנות, מזמזם בקולו הציפורי, זמזום של נאמנות מוחלטת שתגבור על מותם של שריפות פיזיות בלבד. *חכי*, נדמה היה שהזמזום אומר. *חכי עד לשובו, והיי כנה*.

פוקס הקיף את מינרווה מקגונגל שלוש פעמים, נוצות כנפיו מלטפות סביבה כשהדמעות החלו לזחול על לחייה; אז הציפור עפה מבעד לחלון מעל האולם, ונעלמה.